

Sygn. akt VII AGa 91/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Magdalena Sajur-Kordula (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Wybraniec

SA Alicja Fronczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony

z dnia 3 grudnia 2018 r., sygn. akt XVII AmA 10/17

I. oddala apelację,

I. zasądza od (...) S.A. w O. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII AGa 91/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2016 r. Nr RWA-(...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany) na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4 – 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w O. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.), działanie (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O., polegające na nieprzekazywaniu konsumentom na trwałym nośniku w postaci formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego – przed udzieleniem drugiej i każdej kolejnej pożyczki w ramach zawartej „Umowy pożyczki odnawialnej” – informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.), co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.) i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 11 marca 2016 r. – punkt I.1 decyzji.

W punkcie I.2 decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.), działanie (...) Spółki Akcyjnej w O. polegające na udzielaniu konsumentom drugiej i każdej kolejnej pożyczki bez zawarcia każdorazowo nowej umowy pożyczki w formie pisemnej, co stanowi naruszenie art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.) i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 11 marca 2016 r.

W punkcie II decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4 – 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w O., nałożył na (...) Spółkę Akcyjną w O. karę pieniężną w wysokości:

1. 59 487 zł, płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.), w zakresie opisanym w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji;
2. 118 973 zł, płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym jest mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 ze zm.), w zakresie opisanym w punkcie I.2 sentencji niniejszej decyzji.

W pkt III decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 264 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciążył powoda kosztami opisanego postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązał powoda do zwrotu Prezesowi UOKiK kosztów postępowania w kwocie 48,50 zł, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając decyzję w całości.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. oddalił odwołanie,
2. zasądził od powoda (...) Spółki Akcyjnej w O. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji oparł wskazane rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych.

(...) Spółka Akcyjna w O. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie pod numerem: (...). Przedmiotem działalności Spółki są między innymi pozostałe formy udzielania kredytów oraz pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszów emerytalnych.

(...) Spółka Akcyjna w O. prowadzi swoją działalność na terenie całego kraju. Spółka oferowała konsumentom produkt „pożyczka odnawialna” w wysokości od 200 zł do 1500 zł.

Spółka oferowała konsumentom produkt „Pożyczka odnawialna” w okresie od początku listopada 2014 r. do dnia 10 marca 2016 r. W roku 2014 produkt ten oferowany był jedynie w części sieci oddziałów, to jest w oddziale (...) w O., jako produkt pilotażowy. Z kolei począwszy od roku 2015 produkt „Pożyczka odnawialna” oferowany był w całej sieci oddziałów (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Począwszy od dnia 11 marca 2016 r. Spółka nie stosowała wzorca umowy pożyczki odnawialnej ani też wzorca formularza informacyjnego, który dotyczył ww. produktu finansowego. Od dnia 11 marca 2016 r. nie została udzielona

żadna nowa pożyczka odnawialna przy użyciu wzorca umowy będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Od wyżej wskazanego terminu nie została również wypłacona ani też podwyższona kwota obowiązującej „podwyżki odnawialnej” na zasadach określonych w tym wzorcu, tj. przy użyciu „Wniosku o wypłatę”.

Liczba zawartych z konsumentami umów Pożyczki odnawialnej przez cały okres oferowania przez (...) SA produktu Pożyczka odnawialna wyniosła 40.935. Łączna liczba wypłaconych przez (...) SA drugich i kolejnych wypłat w ramach zawartych z konsumentami Umów Pożyczki Odnawialnej przez cały okres oferowania przez (...) SA produktu Pożyczka odnawialna wyniosła 20.262.

Spółka w ramach produktu „Pożyczka odnawialna” przedkładała konsumentom jednorazowo formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, a następnie „Umowę pożyczki odnawialnej”. Oba dokumenty określały parametry pierwszej pożyczki.

Oferowany przez Spółkę produkt „pożyczka odnawialna” oparty był na udzielaniu konsumentom – na ich wniosek w oparciu o „Umowę pożyczki odnawialnej” – kolejnych wypłat, których termin spłaty przypadał co do zasady 30 dni od wypłaty pożyczki (w pierwszym okresie rozliczeniowym termin ten mógł być krótszy lub dłuższy o 10 dni, czyli mógł wynosić odpowiednio – 20 lub 40 dni). Konsument w terminie spłaty miał dwie możliwości: mógł spłacić całkowitą kwotę do zapłaty albo minimalną kwotę spłaty. Spłata całkowitej kwoty do zapłaty w terminie spłaty powodowała całkowitą spłatę zadłużenia i brak jakichkolwiek roszczeń Pożyczkodawcy względem pożyczkobiorcy. Spłata zaś minimalnej kwoty spłaty umożliwiała konsumentowi korzystanie z pożyczki w kolejnym okresie rozliczeniowym. W produkcie nie przewidziano możliwości zawierania aneksów do umowy. W przypadku spłaty całkowitej kwoty zadłużenia, konsument mógł ponownie wystąpić o wypłatę pożyczki, w ramach obowiązującej na czas nieokreślony „Umowy pożyczki odnawialnej”. Konsument, wnioskując o kolejną wypłatę pożyczki, składał „Wniosek o wypłatę”, który stanowił załącznik do ww. umowy.

W „Umowie pożyczki odnawialnej” Spółka zastrzegła, że: (...) może przyznać POŻYCZKĘ na podstawie WNIOSKU O WYPŁATĘ złożonego za pośrednictwem INFOLINII lub wiadomości SMS, pod warunkiem przekazania przez POŻYCZKOBIORCĘ niezbędnych danych i udostępnienia przez (...) takiej funkcjonalności - pkt 18 Umowy pożyczki odnawialnej (k. 9 – 11 akt administracyjnych). Jednakże w okresie obowiązywania wzorca umowy pożyczki na podstawie zawartej wcześniej „Umowy pożyczki odnawialnej” Spółka nie udostępniła funkcjonalności polegającej na udzielaniu pożyczki na wniosek przekazany przy użyciu SMS.

Po złożeniu przez konsumenta „Wniosku o wypłatę” (...) S.A. ponownie badała zdolność kredytową konsumenta i w przypadku pozytywnej decyzji udzielała konsumentowi pożyczki. Konsument miał prawo odstąpienia zarówno od „Umowy pożyczki odnawialnej” jak i od pożyczki każdorazowo udzielonej na podstawie ww. umowy.

Wskutek zawiadomienia Federacji (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził postępowanie wyjaśniające (znak: (...)) mające na celu wstępne ustalenie, czy w związku z zawieraniem przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w O. aneksów do umowy o limit pożyczkowy nastąpiło naruszenie przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.z 2014 r., poz.1497 ze zm.).

Z uwagi na powyższe Prezes UOKiK postanowieniem z dnia 11 maja 2016 r. wszczął postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez (...) S.A. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

1. nieprzekazywaniu konsumentom na trwałym nośniku w postaci formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego – przed udzieleniem drugiej i każdej kolejnej pożyczki w ramach zawartej „Umowy pożyczki odnawialnej” – informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.), co może stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.), a w konsekwencji może naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184, ze zm.),

2. udzielaniu konsumentom drugiej i każdej kolejnej pożyczki bez zawarcia każdorazowo nowej umowy pożyczki w formie pisemnej, co może stanowić naruszenie art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.), a w konsekwencji może naruszać przepis art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 184, ze zm.).

Pismem z dnia 11 maja 2016 r. Spółka została zawiadomiona o wszczętym postępowaniu oraz o zaliczeniu w poczet dowodów części dokumentów przekazanych w toku postępowania wyjaśniającego (znak: (...)). Prezes Urzędu, na podstawie art. 50 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zwrócił się do (...) S.A. o ustosunkowanie się do zarzutów przedstawionych w sentencji postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania.

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu, Spółka w piśmie z dnia 3 czerwca 2016 r. odniosła się do postawionych zarzutów.

(...) S.A. w swoim piśmie z dnia 3 czerwca 2016 r. wniosła również o wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji zobowiązującej poprzez zobowiązanie Spółki:

1) w zakresie zarzutu sformułowanego w pkt. 1 postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania – do przekazania drogą e-mailową albo drogą pocztową (w zależności od posiadanych przez (...) S.A. danych) formularza informacyjnego tym pożyczkobiorcom, którzy w trakcie obowiązywania „Umowy pożyczki odnawialnej” na podstawie wniosku o wypłatę podwyższyli wysokość „pożyczki odnawialnej” w ten sposób, że nowa kwota pożyczki była wyższa niż kwota zawarta w umowie bazowej albo tym pożyczkobiorcom, którzy w trakcie obowiązywania „Umowy pożyczki odnawialnej” na podstawie wniosku o wypłatę otrzymali ponownie kwotę pożyczki odnawialnej w kwocie innej niż kwota pierwotnie udzielona przez Spółkę – w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się ww. decyzji zobowiązującej,

2) w zakresie zarzutu sformułowanego w pkt. 2 postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania – do przekazania umowy pożyczki w formie pisemnej albo na innym trwałym nośniku tym pożyczkobiorcom, którzy w trakcie obowiązywania „Umowy pożyczki odnawialnej” na podstawie „Wniosku o wypłatę” podwyższyli wysokość „pożyczki odnawialnej” albo otrzymali kolejną kwotę pieniężną po spłaceniu pierwszej – w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji zobowiązującej.

(...) S.A. wniosła również, w przypadku niewydania przez Prezesa Urzędu decyzji zobowiązującej w niniejszej sprawie, o wydanie decyzji stwierdzającej zaniechanie stosowania praktyki oraz o odstąpieniu od wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, ze względu na zaprzestanie przez Spółkę stosowania praktyk opisanych w postanowieniu o wszczęciu niniejszego postępowania.

Pismem z dnia 10 października 2016 r. Spółka przedstawiła uzupełniające informacje w zakresie wysokości obrotów uzyskanych w 2015 r. Według jej obliczeń, obrót osiągnięty w 2015 r. wyniósł 56 858 022,35 zł.

Pismem z dnia 19 grudnia 2016 r. Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z materiałem zebrany w aktach sprawy i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona niniejszego postępowania skorzystała z prawa do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy.

Zdaniem Sądu I instancji zaskarżona decyzja jest prawidłowa i oparta na słusznych przesłankach zarówno co do okoliczności faktycznych jak i prawnych, natomiast powód nie przedstawił żadnych argumentów, które miałyby wpłynąć na takie zapatrywanie Sądu.

W ocenie Sądu bezpodstawny okazał się zarzut naruszenia przez pozwanego art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o

kretycie konsumentkim oraz zarzut naruszenia art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 Ustawy o kredycie konsumentkim.

Punktem wyjścia dla stwierdzenia praktyk sformułowanych w sentencji decyzji jest ocena charakteru oferowanej konsumentom pożyczki odnawialnej.

Sąd w pełni przychylił się do stanowiska pozwanego, że „Umowa pożyczki odnawialnej” nie miała charakter tak zwanej umowy ramowej. Przed udzieleniem pierwszej pożyczki powód przekazywał konsumentom formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumentkiego oraz umowę pożyczki pod nazwą „Umowa pożyczki odnawialnej” do podpisu. Formularz oraz „Umowa pożyczki odnawialnej” przedłożona konsumentom przed udzieleniem pierwszej pożyczki określały parametry pierwszej pożyczki (m.in. całkowitą kwotę pożyczki, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania). Dokumenty te nie zawierały zaś parametrów charakteryzujących drugą i kolejne pożyczki, które mogły być udzielone konsumentowi zgodnie z ofertą Spółki. Tymczasem umowa ramowa powinna zawierać wszystkie parametry wymagane przepisami ustawy o kredycie konsumentkim dla wszystkich możliwych wysokości wypłat i okresów kredytowania. „Umowa pożyczki odnawialnej” przedkładana konsumentom do podpisu przez powoda nie zawierała takich informacji. Tymczasem przedsiębiorca w Formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumentkiego informował konsumenta o parametrach określających wyłącznie pierwszą wypłatę, o którą ubiegał się konsument. Brak było informacji o parametrach charakteryzujących wypłaty w innych wysokościach i o innych okresach kredytowania.

W ocenie Sądu treść instrumentu finansowego oferowanego przez powoda, wskazuje na to, że każda kolejne wypłata pożyczki, należało traktować jako kolejne, nowe umowy pożyczki. W związku z tym przed każdą kolejną umową pożyczki powinien być przedstawiony konsumentowi formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumentkiego zgodnie z art. 13 ustawy o kredycie konsumentkim. Ponadto każda kolejna umowa pożyczki powinna zostać zawarta w formie pisemnej, co wynika z treści art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumentkim. Z kolei art. 30 ust. 1 ww. ustawy określa niezbędne elementy umowy pożyczki, dotyczyła to także umów zawieranych przez powoda. Przedsiębiorca oferując pożyczkę jest obowiązany przedstawić konsumentowi zasady na jakich umowa pożyczki jest zawierana. Konsument powinien mieć możliwość starannego zapoznania się z treścią umowy, aby świadomie podjąć decyzję o jej zawarciu. Inna forma niż pisemna, zdaniem Sądu, jest niedopuszczalna i stanowi naruszenie zbiorowych interesów konsumentów. Powód natomiast zaniedbał nałożony na niego ustawowo obowiązek zawierania w formie pisemnej umowy pożyczki, każdorazowo, w przypadku wniosku konsumenta o udzielenie drugiej i każdej kolejnej pożyczki, jak również obowiązek określania w drugiej i każdej kolejnej umowie pożyczki elementów wskazanych w art.30 ust.1 ustawy o kredycie konsumentkim.

Powód podniósł w odwołaniu, że konsument przed zawarciem „Umowy pożyczki odnawialnej” składał „Wniosek o pożyczkę”, a przed kolejnymi wypłatami/pożyczkami „Wniosek o wypłatę”. Powód różnicował więc ww. wnioski ze względu na ich nazwę. W ocenie Sądu nazwa wniosku pozostaje bez wpływu na uznanie, że druga i każda kolejna wypłata/pożyczka powinna być traktowana jako nowa pożyczka.

„Wniosek o pożyczkę” oprócz danych dotyczących wnioskowanej pożyczki zawierał również informacje o konsumentie m.in. jego dane osobowe, teled adresowe, wykształcenie, stan cywilny. We „Wniosku o pożyczkę” znajdowały się również oświadczenia powoda i konsumenta m.in. dotyczące przetwarzania danych osobowych w celach marketingowych czy zgody na użycie środków komunikacji elektronicznej. „Wniosek o wypłatę” oprócz danych wskazujących na konsumenta zawierał informacje dotyczące kolejnej wypłaty/pożyczki. Fakt, że wniosek o wypłatę był krótszy, bardziej ograniczony informacyjnie również nie zaprzecza stanowisku, zgodnie z którym każda wypłata/pożyczka to kolejna umowa pożyczki. Powód na etapie składania „Wniosku o wypłatę” posiadał już informacje o konsumentie zawarte we „Wniosku o pożyczkę”, dlatego wniosek o kolejną wypłatę/pożyczkę mógł zawierać mniej informacji. Pozostaje to jednak bez wpływu na uznanie kolejnej wypłaty/pożyczki za nową umowę pożyczki.

Sąd zwrócił również uwagę na zagadnienia dotyczące badania przez powoda zdolności kredytowej. Zgodnie z art. 9 ust.1 ustawy o kredycie konsumentkim pożyczkodawca przed zawarciem umowy pożyczki jest zobowiązany do

dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta. Zarówno po złożeniu przez konsumenta „Wniosku o pożyczkę” jak i „Wniosku o wypłatę” powód dokonywał oceny zdolności kredytowej konsumenta. Na nowo podejmował decyzję o udzieleniu lub nieudzieleniu pożyczki. Uprawnienie powoda do odmowy udzielenia kolejnej pożyczki stanowi kolejny argument świadczący o tym, że kolejne wypłaty/pożyczki były nowymi, kolejnymi umowami pożyczki.

Poza tym przed udzieleniem pierwszej pożyczki powód przekazywał konsumentom formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego oraz umowę pożyczki pod nazwą „Umowa pożyczki odnawialnej”. Formularz oraz „Umowa pożyczki odnawialnej” przedłożona konsumentom przed udzieleniem pierwszej pożyczki określały parametry pierwszej pożyczki m.in. całkowitą kwotę pożyczki, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Dokumenty te nie zawierały parametrów charakteryzujących drugą i kolejne pożyczki, które mogły być udzielone konsumentowi zgodnie z ofertą powoda.

Reasumując, kolejne pożyczki powinny być traktowane jako kolejne, nowe umowy pożyczki, których udzielenie powinno być poprzedzone dostarczeniem formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego. Powinny być również zawarte na piśmie. Tymczasem wypłata żądanej przez konsumenta kwoty odbywała się bez uprzedniego przekazania mu formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, który zawierałby wymagane art. 13 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim informacje dotyczące tej konkretnej pożyczki, a także bez zawarcia nowej umowy pożyczki w formie pisemnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zarzuty Ia i Ib są bezpodstawne.

W ocenie Sądu bezpodstawny jest również zarzut naruszenia art. 111 w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem Sądu Prezes Urzędu określając wysokość kary pieniężnej uwzględnił wszystkie okoliczności w sprawie, co spowodowało, że orzeczona kara została zmiarkowana prawidłowo.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi politykę karania za podobne zachowania przedsiębiorców. Wyznacza on kierunki tej polityki w ramach uznania administracyjnego. Polityka karania powinna być jednorodna. Dopiero udowodnienie, że przedsiębiorca został potraktowany w odmienny sposób niż inni podobni przedsiębiorcy albo nie wzięto pod uwagę okoliczności łagodzących może prowadzić do zmiany nałożonej kary pieniężnej.

Zdaniem Sądu taki przypadek nie miał miejsca w niniejszej sprawie i dlatego Sąd uznał, że nie zostało naruszone uznanie administracyjne co do kary i została ona zmiarkowana prawidłowo.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes URE może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ww. ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes UOKiK. Art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje te okoliczności, które organ ma obowiązek uwzględnić, decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy, uprzednie naruszenie przepisów ustawy, okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy przy czym stopień naruszenia Prezes UOKiK ocenia, biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia. Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes UOKiK bierze pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie.

Sąd podkreślił, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na udzielaniu pożyczek konsumentom powinien mieć świadomość, że ustawa o kredycie konsumenckim wymaga od pożyczkodawcy przekazywania konsumentom przed udzieleniem pożyczki informacji określonych w art. 13 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim na formularzu informacyjnym kredytu konsumenckiego

(art.14 ust.1 ww. ustawy), a udzielenie pożyczki powinno nastąpić na mocy umowy pożyczki w formie pisemnej zawierającej wymagane przepisami prawa elementy (art.29 ust.1 w zw. z art.30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim).

Ocena dowodów zebranych w niniejszej sprawie wskazuje na nieumyślne naruszenie przez powoda zakazu wyrażonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zachowanie przedsiębiorcy było efektem niedołożenia przez niego należytej staranności jakiej należałoby oczekiwać od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę w niniejszej sprawie, że powód podjął z własnej inicjatywy działania w celu zaprzestania naruszenia. Przesłanka ta znalazła wyraz w okoliczności łagodzącej wymiar obu nałożonych na powoda kar pieniężnych w postaci stwierdzenia zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów sformułowanej w punkcie I.1. i I.2. w sentencji decyzji przed wszczęciem przedmiotowego postępowania. Okoliczność ta wpłynęła także na obniżenie kary pieniężnej określonej w punkcie II.1. i oraz II.2.

Odnosząc się do podnoszonej przez powoda przesłanki do obniżenia kary w postaci współpracy powoda z pozwanym w toku postępowania Sąd zauważył, iż pozwany kierował do powoda wezwania, a powód udzielał stosownych odpowiedzi. Powód nie podjął jednak żadnych działań, które mogłyby stanowić podstawę do dodatkowego obniżenia wymiaru kary pieniężnej z uwzględnieniem przesłanki współpracy z Prezesem Urzędu.

Sąd nie zgodził się również z twierdzeniem powoda zgodnie z którym zasięg naruszenia nie był znaczny. W toku przedmiotowego postępowania powód oferował konsumentom produkt „pożyczka odnawialna” w okresie od listopada 2014 r. do 10 marca 2016 r. W 2014 r. produkt ten był oferowany w części sieci oddziałów (oddział (...) w O.), a od początku 2015 r. w całej sieci oddziałów (oddziały (...)) na terytorium całego kraju). Powód wskazał, że na początku 2015 r. produkt ten był oferowany w 60 lokalizacjach, a na koniec 2015 r. w 103 lokalizacjach. Powód oświadczył również, że oddziały (...) zlokalizowane są głównie w miejscowościach liczących powyżej 30 tysięcy mieszkańców, na terytorium całego kraju. Nie można zgodzić się więc ze stanowiskiem powoda, że zarzut naruszenia nie był znaczny. Zlokalizowanie oddziałów (...), poprzez które oferowany był konsumentom produkt „pożyczka odnawialna”, na terenie całego kraju, świadczy o tym, iż zasięg naruszenia był znaczny.

Zdaniem Sądu bezpodstawny jest również zarzut naruszenia przez pozwanego art. 227 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 84 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stan faktyczny sprawy został wyjaśniony przez Prezesa UOKiK w toku postępowania administracyjnego, a zebrany przez pozwanego materiał dowodowy rozpatrzony został w sposób właściwy, wyczerpujący i wszechstronny z poszanowaniem art. 233§ 1 k.p.c. Dodać przy tym należy, że nawet gdyby w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień dotyczących wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego, to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczynają dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego.

Sąd nie zgodził się również z zarzutem naruszenia art. 11 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem Sądu zaskarżona decyzja zawiera wyczerpujące uzasadnienie faktyczne i prawne. Prezes Urzędu odniósł się w uzasadnieniu do wszystkich kwestii zarzucanych przedsiębiorcy, dokładnie opisał dlaczego „Umowa pożyczki odnawialnej” nie jest umową ramową.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., stosownie do wyniku sporu. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego t.j.:

1. art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 184 ze zm.) w zw. z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528) poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie przez Sąd I instancji, że działanie Spółki wskazane w pkt I decyzji było sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami oraz godziło w zbiorowe interesy konsumentów, stanowiąc praktykę naruszającą zbiorowe interes konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy okik,

2. art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy okik w zw. z art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie przez Sąd I instancji, że działanie Spółki opisane w pkt II decyzji było sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami oraz godziło w zbiorowe interesy konsumentów stanowiąc praktykę naruszającą zbiorowe interes konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy okik,

3. art. 111 w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy okik poprzez niewłaściwe zastosowanie i tym samym podtrzymanie decyzji w zakresie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej przy jednoczesnym braku uwzględnienia okresu, stopnia oraz skutków rynkowych naruszenia ustawy, jak również niewzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności łagodzących, które wystąpiły w sprawie oraz wzięcie po uwagę okoliczności obciążającej w niewłaściwym zakresie.

Powód wskazał również na naruszenie przepisów prawa procesowego t.j. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że działania Spółki, o których mowa w pkt I decyzji stanowiły praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadziłyby do przyjęcia wniosków przeciwnych.

W związku z powyższymi zarzutami wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz orzeczenia co do istoty sprawy t.j. uchylenie decyzji Prezesa UOKiK z dnia 30 grudnia 2016 r. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie potwierdził się zarzut apelacji, dotyczący naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za swoje. Materiał dowodowy został oceniony wszechstronnie i wnikliwie. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak np.: uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980r., II URN, OSNC 1980/10/200). Jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych

związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. I ACa 21/11). Powód zarzucając Sądowi I instancji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w istocie nie przedstawił błędów w logice jego rozumowania, ponowił jedynie swoje dotychczasowe stanowisko. Tymczasem wnioski Sądu znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Prawidłowe było ustalenie Sądu Okręgowego, że (...) Spółka Akcyjna w O. oferowała konsumentom produkt „Pożyczka odnawialna” w wysokości od 200 zł do 1500 zł w okresie od początku listopada 2014 r. do dnia 10 marca 2016 r. Spółka w ramach produktu „Pożyczka odnawialna” przedkładała konsumentom jednorazowo formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, a następnie „Umowę pożyczki odnawialnej”. Oba dokumenty określały parametry pierwszej pożyczki. Oferowany przez Spółkę produkt „Pożyczka odnawialna” oparty był na udzielaniu konsumentom – na ich wniosek w oparciu o „Umowę pożyczki odnawialnej” – kolejnych wypłat, których termin spłaty przypadła co do zasady 30 dni od wypłaty pożyczki (w pierwszym okresie rozliczeniowym termin ten mógł być krótszy lub dłuższy o 10 dni, czyli mógł wynosić odpowiednio – 20 lub 40 dni). Konsument w terminie spłaty miał dwie możliwości: mógł spłacić całkowitą kwotę do zapłaty albo minimalną kwotę spłaty. W przypadku spłaty całkowitej kwoty zadłużenia, konsument mógł ponownie wystąpić o wypłatę pożyczki, w ramach obowiązującej na czas nieokreślony „Umowy pożyczki odnawialnej”. Konsument, wnioskując o kolejną wypłatę pożyczki, składał „Wniosek o wypłatę”. Po złożeniu przez konsumenta „Wniosku o wypłatę” (...) S.A. ponownie badała zdolność kredytową konsumenta i w przypadku pozytywnej decyzji udzielała konsumentowi pożyczki. Konsument miał prawo odstąpienia zarówno od „Umowy pożyczki odnawialnej” jak i od pożyczki każdorazowo udzielonej na podstawie ww. umowy.

Na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych Sąd I instancji w sposób prawidłowy określił charakter prawny „Umowy pożyczki odnawialnej”, nie uznając ją za umowę ramową. „Wnioski o wypłatę” zostały uznane jako wnioski o udzielenie kolejnych pożyczek. Wskutek pozytywnej rozpatrzenia wniosku dochodziło do zawarcia kolejnej, nowej umowy pożyczki. Powyższa ocena nie została przez powoda podważona, nie wykazano bowiem, że rozumowanie Sądu I instancji wykracza poza zasady logiki lub jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji nie naruszył również przepisów prawa materialnego, w tym przepisów art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 184 ze zm., dalej jako ustawa okik) oraz art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 i art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528).

W myśl wskazanych przepisów ustawy okik zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zaś przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy.

Jak wskazano powyżej słuszna okazała się ocena Sądu, że „Umowa pożyczki odnawialnej” nie stanowiła umowy ramowej. Wskazywała na to procedura udzielania pierwszej pożyczki, która wyglądała w ten sposób, że powód przekazywał konsumentom formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego oraz umowę pożyczki pod nazwą „Umowa pożyczki odnawialnej”. Formularz oraz „Umowa” określały parametry pierwszej pożyczki (m.in. całkowitą kwotę pożyczki, całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta, wysokość RRSO). Formularz oraz „Umowa” nie zawierały natomiast parametrów dotyczących drugiej i kolejnej pożyczki, które mogły być udzielone konsumentowi zgodnie z ofertą powoda. Ma rację Sąd I instancji, że umowa ramowa powinna zawierać wszystkie parametry wymagane przepisami ustawy o kredycie konsumenckim dla wszystkich możliwych wysokości wypłat i okresów kredytowania. Zarówno „Umowa pożyczki odnawialnej”, jak i formularz wymogów tych nie spełnia.

Należy również zwrócić uwagę na okoliczność, że mimo iż powód różnicował wnioski o pożyczkę z uwagi na ich nazwę (przed zawarciem „Umowy pożyczki odnawialnej” konsument składał „Wniosek o pożyczkę”, natomiast przed kolejnymi „wypłatami” - „Wniosek o wypłatę”) to w istocie oba stanowiły wnioski o udzielenie pożyczki, na skutek których dochodziło do zawarcia kolejnych umów (nowych umów pożyczki). „Wniosek o pożyczkę” zawierał dane dotyczące wnioskowanej pożyczki, jak również informacje o konsumencie (m.in. jego dane osobowe, teleadresowe, wykształcenie, stan cywilny). Znajdowały się w nim również oświadczenia powoda i konsumenta np. dotyczące

przetwarzania danych osobowych w celach marketingowych, zgody na użycie środków komunikacji elektronicznej. „Wniosek o wypłatę” oprócz danych wskazujących na konsumenta, zawierał informacje dotyczące kolejnej wypłaty/pożyczki. To, że był ograniczony informacyjnie wynikało z okoliczności, że powód posiadał już informacje o konsumencie zawarte we „Wniosku o pożyczkę”, dlatego wniosek o kolejną wypłatę/pożyczkę mógł zawierać mniej informacji. Nie można tego jednak uznać za okoliczność, która miałaby świadczyć przeciwko uznaniu kolejnej wypłaty/pożyczki za nową pożyczkę.

Kolejną istotną kwestią jest to, że po złożeniu przez konsumenta zarówno „Wniosku o pożyczkę”, jak również „Wniosku o wypłatę” powód badał jego zdolność kredytową.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.) pożyczkodawca przed zawarciem umowy pożyczki jest zobowiązany do dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta.

Powód wypełniał wskazany wymóg. W przypadku „Wniosku o wypłatę” na nowo podejmował decyzję o udzieleniu lub nieudzieleniu konsumentowi pożyczki. Takie działanie świadczy o tym, że kolejne wypłaty/pożyczki stanowiły kolejne umowy pożyczki.

Z tych wszystkich względów Sąd I instancji zasadnie uznał, że kolejne „wypłaty” powinny być traktowane jako kolejne, nowe umowy pożyczki, stąd ich udzielenie powinno być poprzedzone dostarczeniem konsumentowi formularza informacyjnego, umowy powinny być natomiast zawierane w formie pisemnej.

Wymóg dotyczący przekazania konsumentowi formularza informacyjnego wynika z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim. Winien on zawierać dane określone w art. 13 ust. 1 i 2 wskazanej ustawy. Obowiązek zawarcia umowy w formie pisemnej reguluje art. 29 ust. 1 ustawy, zaś jej wymagane elementy art. 30 ust. 1 ustawy.

W sytuacji, gdy powód w przypadku drugiej i kolejnej umowy pożyczki nie przekazywał konsumentom formularza informacyjnego, nie zawierał również nowych umów w formie pisemnej, naruszył tym samym odpowiednio: art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 29 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Tym samym Prezes UOKiK zasadnie uznał, że w obu przypadkach powód dopuścił się praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy okik.

Nieuzasadniony okazał się również zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 111 w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy okik.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ww. ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ustawy okik, ma charakter fakultatywny. W niniejszym przypadku wobec wykazania, że powód dopuścił się praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes UOKiK miał podstawy do nałożenia na niego kary pieniężnej.

Prezes UOKiK uwzględnił okoliczności mające wpływ na wymiar kary określone w art. 111 ustawy okik, do których należą: okoliczności naruszenia przepisów ustawy, uprzednie naruszenie przepisów ustawy, okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy. Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes UOKiK bierze pod uwagę również okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie.

Przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na udzielaniu pożyczek konsumentom powinien mieć świadomość, że ustawa o kredycie konsumenckim wymaga od pożyczkodawcy przekazywania konsumentom przed udzieleniem pożyczki informacji określonych w art. 13 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim na formularzu informacyjnym kredytu konsumenckiego (art.14 ust.1 ww. ustawy), a udzielenie pożyczki powinno nastąpić na mocy umowy

pożyczki w formie pisemnej zawierającej wymagane przepisami prawa elementy (art. 29 ust.1 w zw. z art.30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim). W niniejszym przypadku zachowanie powoda było spowodowane brakiem należytej staranności jakiej należałoby oczekiwać od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, co wskazuje na nieumyślne naruszenie przez niego zakazu określonego w art. 24 ustawy okik.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą w postaci zaniechania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co wpłynęło na obniżenie kar pieniężnych określonych w punkcie II.1. oraz II.2 decyzji o 30%.

Zasadnie natomiast jako okoliczności łagodzącej nie uznano współpracy powoda z pozwanym w toku postępowania administracyjnego. Przedstawianie informacji i udzielanie odpowiedzi na żądanie Prezesa UOKiK jest obowiązkiem przedsiębiorcy wynikającym z art. 50 ustawy okik. Powód nie podjął natomiast żadnych działań, które mogłyby stanowić podstawę do dodatkowego obniżenia wymiaru kary pieniężnej z uwzględnieniem przesłanki współpracy z Prezesem Urzędu.

Zasadnie uznano, że zasięg naruszenia był znaczny. Powód oferował konsumentom produkt „Pożyczka odnawialna” w okresie od listopada 2014 r. do 10 marca 2016 r. W 2014 r. produkt ten był oferowany w części sieci oddziałów, a od początku 2015 r. w całej sieci oddziałów (na terytorium całego kraju). Powód wskazał, że na początku 2015 r. produkt ten był oferowany w 60 lokalizacjach, a na koniec 2015 r. w 103 lokalizacjach. Bez znaczenia jest okoliczność, że „Pożyczka odnawialna” nie obejmowała kanału online i kanału call center, w sytuacji, gdy oferowano ją w oddziałach na terenie całego kraju.

Z tych względów uznać należy, że kary pieniężne wymierzone w decyzji zostały określone zgodnie z przepisami prawa, spełniają konstytucyjny wymóg proporcjonalności oraz spełnią cele kary administracyjnoprawnej: represyjny, prewencyjny i edukacyjny.

Biorąc powyższe pod uwagę wyrok Sądu I instancji jest słuszny, dlatego apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono na mocy § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.).

Dorota Wybraniec Magdalena Sajur- Kordula Alicja Fronczyk